

Saat 12.45.

Zamanın bile uğramayı unuttuğu hastanemizin biçimsiz, rutubetli koridorları her zamanki gibi tıklım tıklımdı. Dar ve uzun koridorun sonunda yer alan odama, koridordaki çaresiz ve yorgun bakışların arasından geçerek varmıştım. Koridordaki curcunanın aksine odamdaki tek ses duvar saatinden geliyordu. Her ‘tik’ sanki bir şeyler hatırlatıyordu, her ‘tak’ içimden bir şeyler koparıyordu.

Sanki zaman burada ilerlemiyor, hatta insanın içinde birikiyordu.

Saat 12.46.

Bilgisayarıma uzandığım anda kapı açıldı. İçeri bir kadın girdi, ardından da bir adam. Sessizlerdi... Ama bu sessizlik alışılmış değildi. Narin vücudunun üzerine, ay tenine yakışmayan birkaç koyu iz eklenmişti. Yüzünde sadece iz yoktu... Bir hayatın yavaş yavaş silinişi vardı.

Saat 12.47.

Kadının aksine iri yarıydı adam. Bakışlarında sertlik değil, daha karanlık bir şey vardı. Odadaki sessizliği bozdu: “Merdivenden düştü.”

Saat 12.48.

Elime aldığım formda verilen küçük boşluğa baktım.

“Olay...”

Önümdeki boşluk küçüktü ama içimde hissettiğim anlamsız boşluk gitgide büyüyordu. Hep cıvıl cıvıl çıkan sesim bu sefer almıştı bavulunu, beni terk etmişti:

“Nasıl oldu?”

Ben sorumu sorduktan sonra adamın yüzü gerilmişti, kadın ise aynı bakışlar ile yere bakıyordu. Odanın gerginliği üzerine bir de kapı çalındı. Gelen hemşireydi. Adamdan olabildiğince uzak bir yol seçip oradan bana hızla yaklaştı. Onun da sesi onu terk etmişti. “Sakın karışma... Ne diyorsa onu yaz geç.”

Saat 12.49.

“Herkes böyle yapıyor.”

Herkes. Bu kelimeyi ilk defa bu kadar düşünmüştüm. Altı harf. Ama içine saklanan şey, bir kelimedenden çok daha büyüktü. *Herkes* olmak... Aynı şeyi yapmak mıydı? Yoksa aynı şeyleri yaparken hiçbir şey hissetmemek mi? O an anladım ki *herkes* aslında bir kalabalık değil... Bir kaçıştı. İnsanlar vicdanları sızlamasın, tek küçük bir suçluluk hissetmesin diye sığındıkları küçük bir limandı. Belki de en tehlikelisi buydu: Kimsenin gerçekten kötü olmak istememesi ama herkesin biraz biraz susması.

İnsan bir anda kötü olmaz. İnsan, yavaş yavaş eksilir. Bazen bir cümle eksilir, bazen bir sessizlikte, bazen de “Herkes böyle yapıyor” anında.

O gün ilk defa başka hislerle karşılaştım. İnsan kalmak doğruyu bilmek değildi, o doğruyu koca toplulukta tek kalsan bile sonuna kadar savunabilmektir. İnsan ancak bu şekilde bu kalabalığın içinde kaybolmaz... Kendi içinde kaybolur...

Kadına baktım, gözlerini kaçırdı. Bu kaçırma bir korku değildi. Bir alışkanlıktı. Susmak onun için bir dil hâline gelmişti. Onun dili sessizlikti.

Duvar saati daha hızlı çalışıyordu sanki.

Tik. Tak. Tik. Tak... İçimden bir ses yükseldi: “Yaz geç. Değişen bir şey olmayacak.”

Onu bastırmaya çalışan başka bir ses daha yükseldi: “Değişmeyen şeyler... Sustuğun için değişmez.”

Aldım elime kalemi, yazdım:

“Düşme”

Saat 12.50.

Yazmayı bitirdiğimde odada hiçbir şey değişmedi, içimin aksine... İçimde bir yer eksilmişti. En görülmeyen yerde, en fark edilmeyecek yerde, geri gelmeyecek bir yerde. Adam kadının koluna tekrar girip onu hızla çıkarmıştı odadan. Kadının sessizliği yüzüme tokat gibi çarpmıştı ama *herkes* böyle yapıyordu. Duvar saatine baktım. Akrep, yelkovanın omzuna yaslanmıştı. Sanki ikisi de yorgundu. Sanki ikiside benim ağzımdan çıkan kelimenin ağırlığını taşımak zorundaydı.

“Düşme”

Tik... Yok.

Tak... Yok.

Ses gelmedi. Zaman odadan çıkan kadınla sönmüştü sanki. Yarım kalmış bir cümle gibi duruyordu odanın ortasında. Kalemse hâlâ elimdeydi. “Düşme” kelimesinin üzerinde duruyordu. O artık sadece bir kelime değildi. Bir susuştu. Bir kaçıştı. Bir ortaklıktı, hem de kötü bir ortaklık. İçimde bir şey kapıyı sessizce çekip gitmişti. Dakikalar geçmedi. Geçemedi. Kapı çalındı ve içeri hemşire tekrar geldi. Gözlerini benden kaçıırıyordu. Sessizce:

“Sıradaki hasta...”

Onda da bir eksilme vardı sanki, benimkine benzeyen bir eksilme. Başımı kaldırdım, saati kontrol ettim.

12.50.

Hiç değişmemişti. O an anladım: Zaman dışarıda akıyordu ama benim için durmuştu çünkü ben kendi ellerimle durdurmuşum. Zamanı... İçimdeki insanı...

Yaşlı bir amca girdi kapıdan. Yavaş yavaş yürüyüp ilişti sandalyeye. Sorular sordum. Cevaplarını alıp yazdım. Hiçbir şeye anlam katamadan sadece yapıyordum. Ne yaptıklarımı anlıyordum ne de düşünebiliyordum. His yok... Düşünmek yok... Tıpkı “herkes” gibi.

12.50.

Birden aklıma geldi kadın. Kaçırdığı gözleri... Alıştığı sessizliği... Ve benim ona eklediğim sessizlik... O an içimde bir şey kıpırdadı. O hiç görünmeyen, eksilen yerde. Zayıf ama bir o kadar da inatçı. “*Hâlâ tamamen kaybolmadın.*” Bu ses... Gitmemişti. Ve haklıydı. Hâlâ tam olarak her şey bitmedi. Hâlâ insan kalabilirsin. Bu ses vicdanımdan mı geliyordu anlamadım ama tekrar konuştu: “*Geç değil,*” dedi. Ani bir hareketle kapıya yöneldim. Koridora çıktım. Kalabalık hâlâ aynıydı. Yorgun bakışlar, acele adımlar, duyulmayan hikâyeler... O kocaman kalabalığın arasında onları aradım.

Kadını.

Adamı.

Ayaklarım birbirine dolaşmadan hareket etmeye çalışırken kalbimden gelen patırtılar tüm koridorda yankılanıyordu adeta. Çıkışa doğru koşarken kalbim bedenimi terk edecekti sanki. Sığmıyordu. Sonunda... Onları gördüm. Adam hâlâ kolundan tutuyordu kadını. Aynı sertlik, aynı karanlık.

“Beyefendi... bir dakika!” diye seslendim. Sesim titreyerek ama bir o kadar da güçlü çıkmıştı. Sesim beni terk etmemişti bu sefer. Koridordaki bakışların hepsi benimle adam arasında gidip geliyordu. Adam durdu. Yavaş yavaş döndü bana doğru:

“Ne var be?” diye bağırdı koridorun öbür ucundan.

Kadına baktım. Bu sefer gözlerini kaçırmadı çünkü ben kaçmamıştım. Adam, sessiz düşüncelerimden yararlanıp kadını çekiştirirken hızla gidip kadının kolunu yakaladım:

“Bu bir düşme değil,” dedim. Derin bir sessizlik bu sefer adamı kaplamıştı. Yüzü gerilmişti.

Hemşire uzaktan bana bakıyordu. Korku ile karışık bir şey... belki de umut.

“Ne zırvalıyorsun sen?” dedi adam.

Derin bir nefes aldım. Eksilen yer geri dönmek ister gibiydi.

Adam tehditkâr bir şekilde ekledi:

“İyi düşün,” dedi. Tehdit apaçık ortadaydı. Korkmuştum. Kelimeler boğazıma düğümlenmişti. Bir an... susacaktım ama o zaman herkes olabilirdim. Ben insan kalmak istiyordum.

Kadına baktım. Gözlerini kaçırmamıştı. Gözlerinde sessizlik dışında bir şey vardı. Çok küçük... neredeyse yok gibi... ama vardı.

Beklemek. Birinin susmamasını beklemek.

“Bu bir düşme değil.”

Adam bana bir adım yaklaştı. O adım sadece bana değil, içimdeki o incecik cesarete atılmış gibiydi.

“Sen burada çalışıyorsun,” dedi. İma etmek istediği şey açıktı. Korkmuştum. Ama o korkunun içinde başka bir şey daha vardı: Kendini kaybetme korkusu.

Gözlerimi açmadan çevirip kadına yönelttim. Kadının elini tuttum:

“İstersen... konuşabilirsin,” dedim yavaşça.

Dudaklarını araladı... ama ses çıkmadı çünkü yıllarca onun yerine susulmuştu. O an zaman ağırlaştı. Koridordaki insanlar birer gölgeye dönüştü. Sadece o vardı. Ve kararı... Kadının dudakları titredi. Gözleri doldu. Neredeyse duyulmayacak şekilde:

“Düşmedim...” dedi.

Bir kelime... Kocaman bir hayatın yükünü taşıyordu.

Adam kadına doğru bir hamle gerçekleştirdiğinde her şey tekrar eski hızına kavuştu. Hemşire bize doğru koştu. Güvenlikler koşarak yanımıza geldi. Adam ağzına geleni söylemeye başladı. Koridor karıştı. Ama ben hiçbir şeyi duyamıyordum. Çünkü içimde başka bir şey oluyordu. Az

nce kapanan kapılar tekrar açılıyordu. Kadın hemşirenin koluna girmiş, yavaş yavaş yürürken arkasına baktı. Bana baktı.

Gölümsedi...

O bakış...

Geç kalmadın der gibiydi.

O gülüş... bir teşekkürden daha fazlasını der gibiydi.

Odaya geri döndüm ve kapıyı kapattım. Elim titreye titreye masaya gittim. Kâğıt hâlâ oradaydı.

“Düşme”

Kalemi aldım. Üstünü çizmedim. Karalamadım. Sadece ekledim:

“Değil”

Duvardaki saate baktım.

12.50.

Bir an içim sıkıştı ama sonra bir ses geldi:

Tik. Tak. Tik. Tak...

Yavaşça saatin 12.51 oluşunu izledim.

Gözlerim doldu. Ama bu sefer eksilmekten değildi. Bir şeyler tamamen yerine gelmese de geri dönmüştü. Başımı ellerimin arasına alıp saatlerce ağladım. Çünkü insan bazen en çok kaybetmek üzere olduğu şeyi geri bulduğu için ağlamış. Ben de insanlığım için ağlamıştım.